

gaaet ud fra, at Ministeren, naar Loven kommer ud med § 7, er forpligtet til at tage Hensyn til de Regler for Fordelingen, der ere opstillede i Loven af 5te April 1835, navnlig forsaavidt angaaer, at ingen Ugifte med over 400 Rd. Gage skal have Tillæg. Saa skal jeg kun endnu til Slutningen tillade mig med den høitærede Formands Tilladelse at oplæse et Par Ord af det Foredrag, som den ærede 4de Rigsdagsmand for 1ste Kreds (Madvig) ved Sagens forrige Behandling holdt. Han sagde nemlig: „Jeg ønsker, at der hos Embedsmændene skal røre sig, og jeg haaber, at der rører sig en Vresfølelse, der forlanger at behandles, ikke — man tilgive mig dette Udtryk — som Liggere efter den absolute Trangs Fordringer, men som Arbeidere i en Gjerning, til hvilken ikke Enhver er skiftet“. Jeg gjør disse Ord aldeles til mine, dog saaledes, at jeg overfører dem i fuldeste Maade ogsaa til den Klasse, der efter Lovudkastet stilles paa en ganske anden Maade end de Pensionsberettigede. Jeg troer, at det vil faare og maa faare Mangens Vresfølelse at skulle modtage, hvad man iøvrigt finder det billigt, at de faae, som en — jeg brugte Ordet i forrige Møde, om end derimod ffete Indvendinger — Naadegave, ialtsald som Noget, der beroer paa deres Foresattes Skøn. Og om disse Mænd endnu ikke ere pensionsberettigede Embedsmænd, hos hvem den omtalte Vresfølelse saa meget ønskes, saa kunne dog Mange af dem blive det, og ville ogsaa blive det, og dette Hensyn maa tale for, at man nu i det, hvorom det her gjælder, lader dem gaae lige med de pensionsberettigede Embedsmænd; thi er det saa, som jeg troer, at de Paagjældende i det Hele taget sætte stor Pris paa, at det skeer paa den af mig foreslaaede Maade, og er det rigtigt, hvad jeg ligeledes troer, at den modsatte Uddelingsmaade kan have en skadelig moralsk Indflydelse, maaskee endog hist og her lægge Spiren til Noget i Charakteren, som vil ligefrem vanskeliggjøre Selvtilegnelsen og Udvielingen af den Vresfølelse, som den nævnte ærede Landssthingsmand saa varmt anpriste, saa troer jeg virkelig, at man skal være betænkelig ved at gaae ind paa Bestemmelsen i Udcastets § 7. I Genhold til alle de Grunde, jeg saaledes

har anført, skal jeg ret meget anbefale, at mit Ændringsforslag til § 1 vedtages; da vil naturligtvis Forslaget til § 7 bortfalde. Med Hensyn til dette sidste skal jeg i Anledning af, at den høitagtede Minister yttrede, at han ikke ganske har forstaaet min Mening, blot tilføie, at min Hovedhensigt med Forslaget til § 7 naturligtvis er, at denne Vej at faae Reglen i § 1 bragt til Udførelse for Alles Bedkommende. Det er kun Formen, der er en anden; i Realiteten er ingen Forskiel; men efter mit Forslag til § 7 skeer Uddelingen mere umiddelbart gennem Ministeren, og derved vil — hvad muligen Enkelte kunne sætte Pris paa — stærkere vedligeholdes Præget af, at de Ikkpensjonsberettigede staae i et noget andet og maaskee i et noget løsere Forhold end de med kongelig Bestalling forsynede Embedsmænd.

Lehmann: Jeg maa tilstaae, at jeg havde tænkt, for Afserlings Skyld, at være blot Tilhører ved disse Forhandlinger, og det ærede Thing vil ikke kunne undre sig over, at jeg kunde have Lyft dertil, da det paa en Maade vedrører min personlige Interesse, og mine Øtringer derfor let muligen kunde have et saadant Præg. Det er derfor kun en aldeles personlig Gentyndning, som gjør, at jeg udbeder mig Ordet. Jeg troer oprigtigt talt, at, hvad mit constitutionelle Sindelag angaaer, da er det in confesso her i Thinget; men, skulde det ikke være Tilfældet, saa troer jeg, at det anførte Exempel ikke vilde være saa ganske uheldigt for Forsvaret, idet det vil erindres, at jeg netop som Rigsdagsmand har gjort opmærksom paa, at det var Regjeringen, som var den rette Bærge for Embedsmændenes Interesser, og navnlig deres pecuniaire Interesser, og at det let kunde føre til Forrykning af det rette og naturlige Forhold, hvori de staae til hinanden, hvis Rigsdagen vilde opkaste sig til Bærge for Embedsmændene ligesoverfor Regjeringen. Jeg troer, at dette netop er en meget constitutionel Anskuelse, og der ligger saaledes ingen Inconsequents i de Øtringer, der ere faldne, jeg troer næsten for $\frac{1}{2}$ Aar siden, men som den ærede Landssthingsmand, som jeg her svarer, har troet at burde